27/09/2019

Μητρ.Βεροίας: “Η αγάπη δεν είναι μόνο συ-ναίσθημα, είναι και τρόπος προ-σεγ-γίσεως του Θεού”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Το διήμερο 25 και 26 Σεπτεμβρίου εορτάστηκε στην Ιερά Μητρόπολη Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας η εορτή της μεταστάσεως του Αγίου Ιωάννου του Θεολόγου.

Την παραμονή της εορτής το εσπέρας ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων χοροστάτησε στον εσπερινό και κήρυξε το θείο λόγο στον Ιερό Ναό Αγίου Ιωάννου του Θεολόγου στο Νησέλι.

Ανήμερα της εορτής το πρωί ο Σεβασμιώτατος λειτούργησε και κήρυξε το θείο λόγο στο εξωκλήσι του Αγίου Ιωάννου του Θεολόγου στη Νάουσα.

Η ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΣΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟ

«Ἐάν ἀγαπῶμεν ἀλ-λή----λους, ὁ Θεός ἐν ἡμῖν μέ-νει».

Κανένας ἀπό τούς μα-θη-τές καί ἀποστόλους τοῦ Κυρίου, ἀλλά καί κα--νένας ἀπό τούς πα-τέ-ρες καί τούς ἁγίους τῆς Ἐκκλησίας μας, δέν ἐ-στίασε τόσο πολύ στήν ἀγά-πη, ὅσο ὁ ἐορ-ταζό-με-νος σήμερα ἠ-γα--πη-μένος μαθητής τοῦ Κυ-ρίου, ὁ ἅγιος Ἰω-άννης ὁ Θεολόγος.

Νεαρός στήν ἡλικία, ὅταν γνώ-ρισε τόν Χρι-στό, ἀπο-φάσισε ἀμέ-σως νά τόν ἀκολουθήσει μα-ζί μέ τόν ἀδελφό του, τόν ἀπό--στολο Ἰά-κωβο, καί ἀπό τότε δέν τόν ἐγκα-τέ--λειψε ποτέ. Ἀκό-μη καί τήν ὥρα τῆς Σταυ-ρώ-σεως, ὅταν ὅλοι οἱ ἄλ--λοι μαθητές εἶχαν ἀπο--μακρυνθεῖ ἐξαιτίας τοῦ φόβου τῶν Ἰουδαί-ων, ὁ εὐαγγελιστής Ἰω-άννης βρί-σκεται κάτω ἀπό τόν Σταυρό μαζί μέ τήν Παναγία καί ἀνα-λαμ-βάνει τήν προ-στα-σία της.

Ἡ σχέση αὐτή τῆς ἀ-γά-πης πού τόν συνδέει μέ τόν Χριστό τονί-ζεται στό εὐαγγέλιό του καί ἐκ-φρά--ζε-ται μέσα ἀπό τίς τρεῖς ἐπι-στολές του. Ἡ ἀγάπη κυριαρχεῖ στόν λόγο καί τή ζωή του καί αὐ-τήν προτεί-νει στούς ἀκροατές καί ἀνα--γνῶστες του ὅλων τῶν ἐπο-χῶν.

Τί εἶναι ὅμως ἡ ἀγάπη γιά τόν εὐαγγελιστή Ἰω--άννη καί γιά ποι-όν λό-γο ἐπιμένει τόσο σ᾽ αὐ-τήν;

Ἡ ἀγάπη εἶναι γιά τόν ἑορτα-ζό-μενο ἀπόστολο ταυ-τό-σημη μέ τήν ἔννοια τοῦ Θεοῦ, γιατί ὁ Θεός ἀπό ἀγάπη δημιούρ-γη-σε τόν κόσμο καί τόν ἄν-θρωπο καί ἀπό ἀγά-πη τόν συντηρεῖ. Καί ἀκόμη ἀπό ἀγάπη στόν πεπτωκότα ἄνθρωπο ἔ-στειλε τόν μονογενῆ Υἱό του στόν κόσμο, πού ἀπό ἀγάπη θυσιά-σθη-κε γιά χάρη του ἐπί τοῦ Σταυροῦ.

Ἡ ταύτιση τοῦ Θεοῦ μέ τήν ἀγά-πη συνδέεται καί μέ τό γεγονός ὅτι ἡ καινή ἐντολή τοῦ Χρι-στοῦ, μέ τήν ὁποία ὑ-περ--βαίνει τόν νόμο τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, εἶ-ναι ἡ ἀγ-άπη. Καί ἡ ἀγά-πη αὐτή δέν εἶναι μονο-σήμαντη ἀλλά κα-θο--λι-κή, κα-θώς ἀ-πευ--θύ-νε-ται καί στόν Θεό καί στούς ἀνθρώ-πους, τούς ὁποί-ους μᾶς καλεῖ νά τούς ἀγαπή-σου-με ὅπως τόν ἴδιο τόν ἑαυ-τό μας, ἀλ-λά καί συγχρόνως ἀπο-τε-λεῖ τό κριτή-ριο βάσει τοῦ ὁποίου θά μᾶς κρί-νει ὁ Χριστός κα---τά τήν μέλλουσα κρί-ση.

Ἄν, λοιπόν, ὁ Θεός εἶ-ναι ἀγάπη καί ζητᾶ ἀπό ἐμᾶς τήν ἀγάπη, εἶ-ναι προφανές γιά ποιόν λό-γο ὁ εὐ-αγγελιστής Ἰω-άν-νης μᾶς βεβαιώ-νει κα--τηγορηματικά ὅτι ἡ ἀγάπη μας πρός τούς ἀδελφούς μας εἶναι αὐ-τή πού ἑλκύει τόν Θεό στήν ψυ-χή μας καί τόν κά-νει νά κατοικεῖ ἐν αὐ---τῇ.

Ὁ Θεός ὡς ἀπόλυτη ἀγά-πη δέν εἶναι δυνα-τόν νά κατοικήσει ἐκεῖ ὅπου ὑπάρχει τό μίσος ἤ ἡ ἔχθρα, δέν μπορεῖ ὅμως καί νά κατοι-κή-σει ἐκεῖ ὅπου ὑπάρχει ἡ ψεύ-τικη καί προσποιη-τή ἀγάπη.

Συχνά οἱ ἄνθρωποι πε---ριορίζουμε τήν ἀγά-πη σέ ἐξωτερικά ἤ καί σέ ὑποκριτικά σχήματα. Νομίζουμε ἤ θέλουμε νά πείσουμε τόν ἑαυτό μας ὅτι ἀγάπη εἶναι με-ρικά καλά λόγια, μερικά λό-για συμπαθείας πρός τόν ἀδελφό μας ἤ μιά τυ-πική ἔκφραση

φι--λαν-θρωπίας ἤ ἐλεη-μο-σύ-νης. Νομίζουμε ἀκό-μη ὅτι ἡ ἀγά-πη εἶ-ναι κάτι πού μποροῦμε νά προσ-φέ-ρουμε, ὅταν δέν θίγει τά συμφέρο-ντά μας ἤ δέν ἐμποδίζει τίς ἐπι-διώ-ξεις μας.

Ὅλα αὐ-τά ὅμως δέν εἶναι ἡ ἀγά-πη πού θέλει ὁ Θεός, δέν εἶναι ἡ ἀγάπη πού συστήνει ὁ ἅγιος εὐ-αγγε-λιστής Ἰω--άννης, δέν εἶναι ἡ ἀγά-πη ἡ ὁποία ἑλκύει τόν Θεό καί τόν καθι-στᾶ ἔνοικο τῆς ψυχῆς μας.

Ἡ ἀγάπη τήν ὁποία μᾶς ζητᾶ ὁ Θεός καί μᾶς διδάσκει ὁ ἠγαπη-μέ-νος του μαθητής εἶναι ἡ ἀγά--πη τήν ὁποία περι-γράφει ὁ ἀπόστολος Παῦ-λος στήν πρός Κο-ριν-θίους ἐπι-στολή του. Εἶναι ἡ ἀγάπη ἡ ὁποία «οὐ ζητεῖ τά ἑαυτῆς», ἀλλά «πά-ντα στέγει, πάντα ἐλπίζει, πάντα ὑπο-μένει». Καί ὅποιος ἔχει αὐτή τήν ἀγάπη εἶ-ναι ἕτοιμος νά δώσει καί τήν ψυχήν αὐτοῦ «ὑ-πέρ τῶν φί-λων αὐ-τοῦ», ὅπως λέγει ὁ ἴ-δι-ος ὁ Χριστός, ἐννο-ῶν-τας βεβαίως μέ τόν ὅρο φίλους ὄχι ὁρισμένα μό---νο πρόσωπα, ἀλλά ὅ-λους ὅσους ἔχου-με χρέ-ος νά ἀγαποῦμε, δηλα-δή τούς πάντες, χωρίς καμία διά-κριση.

Καί ὁ λόγος γιά τόν ὁ-ποῖο θέτει ὁ Θεός ὡς προ-ϋπόθεση τῆς παρα-μο-νῆς του στήν ψυχή ἑνός ἀνθρώ-που αὐτή τήν ἀγάπη, εἶναι διότι σέ διαφορετική περί-πτω-ση ἡ παρου-σία του δέν ἔχει κανένα νόημα στήν ψυχή του, γιατί ὁ ἄνθρωπος πού δέν ἔχει αὐτή τήν ἀγά-πη, ἀδυ-να-τεῖ νά ἀντι-λη-φθεῖ τήν παρουσία του, ἀδυ-να-τεῖ νά κατανοή-σει τήν ἀγάπη του, ἀδυνα-τεῖ νά αἰσθανθεῖ τήν χα-ρά πού προσφέρει αὐ-τή στήν ψυχή του.

Ἀσφαλῶς αὐτή ἡ ἀγά-πη δέν εἶναι εὔκολη ὑπό-θεση, ἀλλά εἶναι ἀπο--τέλεσμα προ-σπά-θει-ας καί ἀγώνα νά νική-σουμε πολλά πάθη καί ἐλατ-τώματα πού ἐμφω-λεύουν στήν ψυ-χή μας, μᾶς ἀξιώνει ὅμως, ὅταν τήν ἀποκτήσουμε, νά ζή-σου-με μέσα στήν πα-ρουσία τοῦ Θεοῦ καί στήν ἐπίγεια ζωή ἀλλά καί στή μέλλουσα.

Γι᾽ αὐτό τιμῶντας σήμερα τόν μα-θητή τῆς ἀγάπης καί ἠγαπημένο μαθητή τοῦ Χριστοῦ, ἄς τόν παρα-κα-λέσουμε νά μᾶς διδά-ξει τήν ἀγά-πη καί νά πρεσβεύει γιά ὅλους μας στόν Θεό, ὥστε νά γίνουμε ἄξιοι τῆς ἀγά-πης του.

Η ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΣΤΗΝ Θ. ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

«Θεολογίας τά νάματα ἐπί τοῦ στήθους πεσών, τῆς σοφίας ἐξή-ντλη-σας καί τόν κόσμον ἤρδευσας, Ἰωάννη πανάριστε».

Κανείς ἀπό τούς μαθη-τές τοῦ Κυρίου δέν τι-μή-θηκε ἀπό τήν Ἐκ-κλη-σία μας μέ

τόσα προ-σωνύμια, ὅπως ὁ ἐορ-ταζόμενος ἅγιος Ἰω--άννης ὁ θεολόγος.

Ἀπόστολος, εὐ-αγγελι-στής, θεο-λό-γος, παρθέ-νος, ἠγαπημένος εἶ-ναι κάποια ἀπό αὐτά πού ξεχωρί-ζουν δίπλα στό ὄνομά του. Καί ὅλα, ἀ-δελ-φοί μου, ἔχουν ὡς ἀφε-τη-ρία μία ἀρετή, ἤ μᾶλλον τήν κο-ρωνίδα τῶν ἀρετῶν, τήν ἀγά-πη.

Ἦταν νεαρός στήν ἡ-λι---κία, ὅταν τόν συνά-ν-τη--σε ὁ Χριστός μαζί μέ τόν ἀδελφό του Ἰά-κω-βο καί τούς κάλεσε νά τόν ἀκολουθήσουν. Καί χωρίς νά διστάσει, χω-ρίς νά σκε-φθεῖ, χωρίς νά καθυστερήσει τόν ἀκο-λούθησε. Καί τόν ἀκο-λούθησε σέ ὅλη του τή ζωή. Τόν ἀκολού-θη-σε παντοῦ, ἀπό τίς στιγ-μές τῆς δό-ξης στό ὄρος τῆς Μετα-μορφώ-σεως μέ-χρι τίς τραγικές ὧρες τῆς σταυ-ρικῆς θυ-σίας του, ἀλλά καί στή συνέ-χεια ἀπό τό κενό μνη-μεῖο, ὅπου τόν συ-νάν--τη--σε ἀναστημένο, μέχρι τίς δικές του δύ-σκολες ὧρες τῆς ἐξο-ρί-ας στήν Πάτμο γιά χάρη τοῦ Χρι-στοῦ.

Ἡ φύση τοῦ χαρα-κτῆ-ρος καί τῆς προσω-πι-κό-τητός του, ὅπως αὐτή παρουσιάζεται μέσα ἀπό τά κείμε-να τῶν ἱε-ρῶν εὐαγγελίων φαίνε-ται πιό εὐαίσθητη καί πιό ἐκδη-λωτική ἀπό τῶν ἄλλων μαθητῶν. Ὁ εὐαγγελιστής Ἰωάν-νης ἐκφρά-ζει πιό ἔν-το-να τήν ἀγάπη καί τήν ἀφοσίωσή του στόν Χρι--στό καί αὐτό εἶναι πού κάνει τόν Χριστό νά τήν ἀνταποδίδει. Ὁ Χριστός, βεβαίως, δέν προ-σωποληπτεῖ οὔτε κά---νει διακρίσεις. Εἶναι γεμάτος μέ τήν ἴδια ἀ-κριβῶς ἀγάπη γιά ὅλα του τά πλάσματα. Ὅ-μως ἡ ἀγάπη δέν ἔχει ἀπόλυτα μέτρα. Ὁ κάθε ἄνθρωπος λαμβάνει ἀνά-λογα μέ αὐτή πού ὁ ἴδι-ος προσφέρει. Γιατί ἡ ἀγάπη ἀνοίγει τήν ψυ-χή τοῦ ἀνθρώπου καί τήν κάνει δεκτική στήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Καί ὅσο περισσότερο ἀγαπᾶ ὁ ἄνθρωπος τόν Θεό, τόσο περισσότερη αἰ-σθά--νεται τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ στήν ψυχή του· γιατί ὁ Θεός εἶναι ἀγά-πη, καί ὅσο ἀνοίγει ὁ ἄνθρωπος τήν ψυχή του στόν Θεό, τόσο δέ-χε-ται τόν Θεό, δηλαδή τήν ἀγάπη του, στήν ψυ--χή του.

Αὐτό συνέβη καί μέ τόν ἑοταζό-με-νο εὐαγγε-λι-στή Ἰωάννη. Ἡ ὁλο-κληρωτική ἀγάπη του στόν Χριστό πού τόν ἔκανε νά φέ-ρε-ται πολλές φορές μέ ἕνα αὐθόρμητο καί ἄ-δο-λο τρόπο καί νά δεί-χνει ἐμφανῶς τό ἐνδια-φέρον του καί τήν ἀγά-πη του πρός τόν δι-δά-σκαλό του, τόν ἔκα-νε νά αἰσθάνεται καί τή δι--κή ἀγάπη ἰδιαίτερη, νά αἰσθά-νε-ται ὁ ἠγα-πη-μένος μα-θητής τοῦ Χρι-στοῦ.

Ὅμως ἡ ἀγάπη δέν εἶναι μόνο συ-ναίσθημα, εἶναι καί τρόπος προ-σεγ-γίσεως τοῦ Θεοῦ. Ὡς ἀγάπη ὁ Θεός προσεγγίζεται, ὅ-πως εἴπαμε, μόνο μέ τήν ἀγάπη. Καί ὅπως ὅταν ἀγαπᾶς καί προ-σεγ-γίζεις ἕναν ἄν-θρω-πο τόν γνωρίζει πε-ρισ-σό-τερο, τόν γνωρί-ζεις κα-λύτερα, τό ἴδιο συμ-βαίνει καί μέ τόν Θεό. Ὅσο τόν ἀγαποῦ-με, τό-σο τόν πλησιά-ζου-με καί τόσο περισ-σό-τερο τόν κατα-λα-βαί-νου-με.

Μέ τήν ἀγάπη κατα-νόησε καί ὁ ἅγιος Ἰω-άν-νης τά μυστήρια τοῦ Θεοῦ. Γιατί, τί

ἦταν; ἕνας ταπεινός ἁλιεύς χω-ρίς καμία ἰδιαίτερη μόρ-φωση καί παιδεία. Ἕνας ἁπλός καί ὀλιγο-γράμματος ἄνθρωπος πού ὅμως ἀξιώθηκε νά γίνει ἡ φωνή τῆς Ἀπο-κα-λύψεως τοῦ Θεοῦ, νά γίνει ὁ πρῶτος πού ἀξιώθηκε νά λάβει ἀπό τήν Ἐκκλησία τόν τί-τλο τοῦ Θεολόγου.

Πόσο μεγάλη τιμή εἶ-ναι αὐτή, ἀλλά καί πό-σο παρήγορη καί ἐν-θαρ-ρυντική εἶναι γιά ὅλους μας ἡ ἀπόδοσή της. Γιατί ὁ Θεός δέν προ-σωποληπτεῖ μόνος ὡς πρός τήν ἀγάπη, ὅπως εἴπαμε προηγου-μέ-νως, ἀλλά δέν προ-σω--ποληπτεῖ οὔτε ὡς πρός τή γνώση του. Καί τό διαπιστώνουμε ὄχι μόνο στήν πε-ρί-πτωση τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεο-λόγου ἀλλά καί σέ πολλές πε-ριπτώσεις ἁ-γίων τῆς Ἐκκλησίας μας, πού ἦταν ἀμαθεῖς καί ἀγράμ-ματοι, πού ζοῦσαν «ἐν ὄρεσι καί σπηλαίοις καί ταῖς ὀ-παῖς τῆς γῆς», μακριά ἀπό τόν κόσμο καί τή γνώ-ση του. Ζοῦσαν ὅ-μως μέ τήν ἀγά-πη τοῦ Χριστοῦ στήν ψυχή τους. Ζοῦσαν μέ τή φλό-γα της νά καίει ἄ-σβεστη μέσα στήν καρ-διά τους καί νά φωτίζει τό νοῦ καί νά τούς ἀνα-δεικνύει σέ σοφούς θεολόγους πού διέθε-ταν τή γνώση καί τή σο-φία τοῦ Θεοῦ.

Ἔτσι λειτουργεῖ ὁ Θεός· μέ-σω τῆς ἀγάπης. Καί αὐ-τή τήν ἀγάπη, τήν ἀγά-πη μας πρός τόν Θεό, κα-λού-μεθα νά αὐ-ξή-σου-με καί ἐμεῖς στήν ψυχή μας ἐμ-πνε-όμενοι ἀπό τό πα-ρά-δειγ-μα τοῦ ἁγίου Ἰω-άννου τοῦ Θεο--λόγου, ὁ ὁποῖος μᾶς διασώζει στό εὐαγ-γέ-λιο τόν τρόπο μέ τόν ὁποῖο θέλει ὁ Χριστός νά ἀγα-ποῦ-με. Καί αὐτός εἶναι ἡ τήρηση τῶν ἐντολῶν του. «Ὁ ἔχων τάς ἐν-το-λάς μου καί τηρῶν αὐ-τάς, ἐκεῖνος ἐστιν ὁ ἀγα-πῶν με».

Ἔχουμε τίς ἐντο-λές τοῦ Χρι-στοῦ, ἄς τίς τηροῦμε, γιά νά τοῦ ἐκφρά-ζουμε τήν ἀγάπη μας καί νά αἰ-σθα-νόμαστε καί τή δι-κή του νά θερ-μαίνει τήν ψυχή μας καί νά φω-τίζει τόν νοῦ μας, ὥστε νά κα-τα-νοοῦμε τόν λόγο του, νά κατα-νο-οῦ-με τίς ἐντολές του, νά κατα-νο-οῦμε τά μυ-στή-ριά του, γιά νά ἀπο--λαμ-βάνουμε ὁλοένα καί περισ-σότερο τήν κοι-νω-νία μαζί του.

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης εἶναι γιά ὅλους μας πρότυπο, γιά νά μπορέσουμε καί ἐμεῖς νά αὐξήσουμε τήν ἀγάπη μέσα μας. Μία ἀγάπη τέτοια, ἡ ὁποία τίποτε δέν λογαριάζει παρά μόνο νά τηρεῖ τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ. Ἡ τήρηση τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ εἶναι αὐτό τό ὁποῖο ζητᾶ ὁ Κύριος ἀπό ἐμᾶς, εἶναι αὐτό τό ὁποῖο ἐφήρμοσε ἡ Παναγία μας πρωτίστως, ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος, ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος, ἀλλά καί ὅλοι οἱ ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας. Τά πάντα τά ἐθεώρησαν σκύβαλα γιά νά κερδίσουν τόν Χριστό. Καί τόν Χριστό τόν κέρδισαν μέ τήν ὁλοκληρωτική ἀγάπη. Αὐτή τήν ἀγάπη ζητᾶ ἀπό ἐμᾶς ὁ Θεός. Ἀμήν.